

POINT OF VIEW INTERNATIONAL

Philip Sampson ▾

18/02-2018 | [f](#) [t](#) [in](#)

Wakanda forever!

FILM – Superheltefilmen Black Panther deler vandene herhjemme. Hvide danske filmanmeldere er lunkne, mens sorte danskere generelt er begejstrede. POV's dansk-ghanesiske Philip Sampson har set filmen og hæfter sig ved noget særligt i denne godt to timer lange amerikanske spillefilm: Den kvindelige

krigerenhed Dora Milaje i det fiktive kongerige Wakanda, er, påpeger han, helt klart inspireret af fortidens vestafrikanske amazonekrigere. Læs historien om "Black Panther" og de for længst glemte kvindelige amazonekrigere fra det nu hedengangne kongerige Dahomey. De har været her før.

Vi er ikke mange minutter inde i Black Panther-filmen, før jeg ser det. Shuri, prinsessen i filmens fiktive afrikanske kongerige Wakanda, bærer dem: Små kuriesnegle fæstnet på bånd. Sådanne porcelænssnegle, som man benyttede i det gamle vestafrikanske kongerige Dahomey. Et nærmest mytisk kongerige i det nuværende Benin, der er kendt ikke mindst for dets enestående hær af kvindelige amazonekrigere.

"Genialt", tænker jeg. Det er, som jeg havde en mistanke om. Dora Milaje, den imponerende kvindelige armé i den nye amerikanske superheltefilm *Black Panther*, er en reinkarnation af Dahomeys amazonekrigere. Hvis der var noget, der var karakteristisk for disse kvindelige, vestafrikanske krigere, så var det deres kostumer, som var prydet af bånd med snesevis af små kuriesnegle.

Dahomey-truppen domineret af de berømte amazonekrigere. Alle smykket med hundredvis af kuriesnegle

Black Panther havde premiere i lørdags. Overalt har den skabt opmærksomhed i og med, at den er den første rigtige blockbuster-superheltefilm instrueret og næsten udelukkende spillet af sorte. Opbygget omkring det fiktive afrikanske Wakanda-kongerige. Et isoleret, højteknologisk samfund, der giver et bud på, hvordan Afrika kunne have taget sig ud, var kontinentet ikke blevet forplumret af europæisk kolonialisme og slavehandel.

“One size fits all”

Black Panther er først og fremmest en amerikansk film. Og det geniale er i den forbindelse, at filmens fiktive Wakanda-rige appellerer til alle afrikansk-amerikanere, der er slaveefterkommere. Efterkommere af afrikanere, som blev revet op ved rode, ført over Atlanten for derefter at få udraderet deres oprindelige identitet. Afrikansk-amerikanere, der derfor i dag som regel ikke ved, hvilket af Afrikas mange folkeslag de nedstammer fra.

Mest af alt var det tilfredsstillende at se, hvordan *Black Panther* er en hyldest til de kvindelige amazonekrigere fra det nu hedengangne Dahomey-rige

I den henseende er *Black Panther* vigtig. Wakanda-riget er “*one size fits all*” så at sige. Jeg skal ikke foregøgle at have nogen som helst forstand på superheltefilm. Men den gled overraskende let ned hos mig, der, skal guderne vide, ikke er nogen *comic-aficionado*. Jeg interesserer mig for afrikansk historie, især den afrikanske diasporas historie.

For mig var det fascinerende at se, hvordan folkene bag *Black Panther* har skabt et univers, der fermt inkorporerer træk fra en stribe folkeslag i Afrika. Fra Himba-folket i Namibia, fra Maasai- og Turkana-folkene i Kenya, fra Zuluerne og Ndebele-folket i Sydafrika og selvfølgelig fra Ghanas Ashanti-folk, som jeg selv har rødder i. Men mest af alt var det tilfredsstillende at se, hvordan *Black Panther* er en hyldest til de kvindelige amazonekrigere fra det nu hedengangne Dahomey-rige.

Marvel Studios' Black Panther - Warriors of Wakanda

Efter godt to timer i Palads-biografens mørke træder jeg ud på Axeltorv. Og kigger over på Cirkusbygningen. Den bygning, som 23 af disse formidable Dahomey-kvinder besøgte for nu lige godt 120 år siden. Glemte af alle i dag – hvide som sorte. Men de var her, kvinderne, som Dora Milaje er opbygget efter.

Fordomme anno 1890'erne

Det var i 1897. Dahomey-kvinderne stoppede op i København under en turné rundt til mange af de europæiske hovedstæder. De var en sensation. Levede op til alle myterne og fordomme om Afrika.

Hvis noget afrikansk samfund i europæernes øjne repræsenterede alt, hvad der var uciviliseret, afstumpet og primitivt på det "mørke kontinent" dengang i 1890'erne, så var det det lille kongerige Dahomey på Vestafrikas slavekyst.

Her havde man i århundreder levet af den umenneskelige slavehandel – også længe efter at de europæiske lande, der havde foranlediget den, havde forbudt praksissen igen. Her rådede kongen over tusinder af koldblodige, kvindelige krigere, som europæerne kaldte amazoner, og som spillede en væsentlig rolle i det lille riges togter ind i tilstødende egne for at underlægge sig andre folkeslag og skaffe den konge, de havde betroet deres liv, endnu flere slaver. Her torterede og henrettede man slaver og krigsfanger i en ufattelig målestok blot for at behage den despotiske potentat. Og her, mente mange, fortærede man sågar mange af de ulykkelige stakler under festlighederne i rigets hovedby Abomey, hvor kranier og afgnavede ben prydede haven i kongepaladset.

Det Dahomey, som europæerne havde lært at betragte som uciviliseret, var en uhyre stabil nation, der takket være en række stærke konger op gennem 1800-tallet havde opbygget et regeringsapparat, der ikke lod de europæiske lande noget efter at ønske

Så da en deling af de frygtede kvindelige amazoner fra Dahomey i julen 1897 gjorde indtog i den frostkolde danske hovedstad, gik aviserne i selvsving.

"Den sorte kong Behanzin af Dahomey, det blodtørstige Uhyre, der slog Folk ihjel for et godt Ord, er som bekendt nu Frankrigs Fange og trænger ikke mere til sin

kvindelige Livgarde. En Del af denne er derfor gaaet paa Tourné Verden rundt og er for Øjeblikket i København”, skrev avisen Social-Demokraten.

Det var efterhånden fire år siden, at kongen af Dahomey havde overgivet sig til den franske hær og sammen med fire af sine hustruer var blevet deporteret til den franske koloni Martinique i Caribien. Frankrigs begrundelse var, at man ville befri det lille, vestafrikanske kongerige for en blodtørstig tyrann.

Et velsmurt afrikansk kongerige

I virkeligheden var Dahomey den tids mest velorganiserede og effektivt drevne samfund nogetsteds i Afrika. Det Dahomey, som europæerne havde lært at betragte som uciviliseret, var en uhyre stabil nation, der takket være en række stærke konger op gennem 1800-tallet havde opbygget et regeringsapparat, der ikke lod de europæiske lande noget efter at ønske.

Dahomey rådede således over en statsminister, en handelsminister, en landbrugsminister, en forsvarsminister, en udenrigsminister eller rettere minister for relationer med de hvide, en indenrigsminister, en kirkeminister, en finansminister og en efterretningschef. Der var tale om et enevældigt kongedømme med fuldstændig kontrol over alle undersåtter; med et veldefineret arvefølgesystem, der forhindrede indre stridigheder og borgerkrig; med højt effektive, kongetro embedsmænd og et velsmurt skattesystem, som sikrede staten faste indtægter.

Og for at regeringsapparatet skulle forblive effektivt, havde hver af embedsmændene en modpart – en ”mor” – blandt kvinderne på paladset, hvis opgave det var at kontrollere deres arbejde. I realiteten en slags ombudsmandsinstitution.

Få stater i Afrika gjorde som Dahomey nytte af sine kvindelige indbyggere. Siden begyndelsen af 1700-tallet havde europæiske rejsende fortalt om den livgarde af uniformerede, kvindelige soldater, som kongen af Dahomey omgav sig med. Europæerne havde hurtigt døbt disse kvinder amazoner efter de kvindelige krigere beskrevet i græsk mytologi.

Gennem næsten to hundrede år oparbejdede Dahomeys sorte amazoner et ry for at være ubrydeligt loyale mod deres monark og uset modige, grusomme og viljestærke i krig. Beretningerne om amazonehærens størrelse varierer, men den skønnes i visse perioder at have været oppe på 5-6000 kvinder. Amazonerne, der var underlagt cølibat, levede på de kongelige paladser rundt om i Dahomey, først og fremmest på det mægtige Singboji-palads i Abomey, der menes at have bredt sig over et areal på op imod 40 hektarer land.

Annonce i Berlingske Tidende, 3. januar 1898

Annoncerne i de københavnske aviser proklamerede, at Cirkussalen i Studiestræde bød på "33 vilde Amazoner fra Dahomey". Reelt bestod truppen dog kun af 23 kvindelige krigere, men dertil kom 11 mandlige Dahomey-krigere og så et lille drengebarn, Attjej, på bare 18 måneder.

Oberst Guma og hendes piger

Amazonekvinderne, som var hovedtrækplasteret, var anført af en kraftig, sort kvinde, der blev lanceret som "oberst Guma". Trods sin store krigsmæssige erfaring var hun angiveligt ikke mere end 22 år gammel. De øvrige amazoner, der, som Guma, alle var klædt i kunstfærdige dragter pyntet med rækker af små porcelænssnegle og foran prydet med to små dødningehoveder, var lige så lidt tynget af alderen.

Den yngste, Dukoneh, var bare 18 år gammel. Seks andre, Bessi, Jemehba, Allekutuh, Jemmoh, Mohveh og Fehrá, var 19. Andre seks, Bukau, Jassa, Dankeh, Jeulen, Memusuh og Bondih var 20 år gamle. Derefter kom Somboh på 21, Mersi, Mahbandoh og Kemejé, alle 22 år. Fassih og Jandeh var 23 år, Jojoh og Kemmoh 24 år, og endelig var der den ældste af amazonerne, Mojmah på 25.

Yngst blandt de mandlige krigere var Avert på 15 og Gogiab på 16 år. Så kom den 22-årige Tito, efterfulgt af Nepoh, Blako og Bloki på hver 23 år og Quoku, Gombuh og Gebós på hver 24 år. Ældst var Jambo på 25 og Alfá på 26 år.

Oberst Guma – leder af Dahomey-truppens amazoner

Hele truppen var styret af en forretningsfører, John Hood, der trods sit navn var inder. En erfaren mand, hvad angik etnografiske udstillinger. Ham hilste kronprinsen, den senere Frederik VIII, på, da han mødte op i Studiestræde for at tage den eksotiske Dahomey-trup i øjesyn. Overfor Mr. Hood udtrykte kronprinsen særligt sin glæde over, at se "Troupens Medlemmer saa godt ved Huld og uden kendeligt Mén af vort vanskelige Klima".

Menneskeofringer

Det vestafrikanske kongerige Dahomey blev grundlagt i 1600-tallet. Det var et animistisk samfund, der dyrkede forfædrenes ånder og ofrede til dets afdøde konger. Når en konge døde, skulle hans efterfølger sørge for, at rejsen til det, dahomeyanerne kaldte Dødelandet, skete standsmæssigt.

Den døde monark skulle ledsages af "et åndefølge af leopardhustruer, hovedhustruer, fødselsdagshustruer, Afa-hustruer, eunukker, sangere, trommeslagere, skjalde og soldater". Efter kongens bortgang ville der således blive henrettet hundreder af mennesker på hans grav. Ceremonien blev kaldt Den store Ritus. Dertil kom Den årlige Ritus, hvor et mindre antal mennesker og dyr blev henrettet, så de kunne bringe vidnesbyrd til Dødelandet om den siddende konges storhed og samtidig blive indlemmet i de døde kongers følge hinsides.

De mennesker, der blev ofret ved Den store Ritus, blev taget fra både den afdøde konges omfattende harem af hustruer, hans hofstab, men i høj grad også fra det store antal krigsfanger, dahomeyanerne til stadighed akkumulerede under deres krige med nabostaterne. Ofrene ved de årlige riter var først og fremmest disse krigsfanger, der i Dahomey fristede en tilværelse som slaver.

Slavehandel

Kongeriget Dahomey ekspanderede og voksede sig stærkt sideløbende med europæernes opdukken på den vestafrikanske kyst i bestræbelserne på at skaffe sig slaver til kolonier i Caribien og Amerika. Jo flere slaver europæerne efterspurgte, des mere intensiverede Dahomey dets erobningskrige.

Tusinder og atter tusinder af mennesker blev taget som krigsfanger af dahomayanernes hære. Fangerne, især de unge og duelige, blev i stor stil solgt på de europæiske slaveforter, hvor dahomeykrigerne som betaling modtog en lind strøm af europæiske våben – i et betydeligt omfang de såkaldte "Dane guns" og "Long Danes", danske musketer fra Heinrich Schimmelmanss geværfabrik i Hellebæk – til at fortsætter deres erobringstogter med. Allerede i begyndelsen af 1700-tallet var kongeriget storleverandør af slaver til de europæiske forter på kysten.

Under påskud af at ville komme resterne af den menneskehandel, de selv havde startet, til livs, åd de europæiske lande sig mere og mere ind på Afrika.

Selv ønskede kong Agaja Trudo, en af Damomeys mest legendariske og visionære konger, at begrænse handelen med slaver. Den bedste måde, dette kunne ske på, var

at industrialisere Vestafrika med europæernes hjælp, mente han. Agaja Trudo anmodede derfor de hvide om at sende håndværkere til Dahomey, og tilbød endog at stille jord til rådighed, så at der kunne indledes plantagedrift som erstatning for slavehandelen. Tilbuddet blev afslået af europæerne.

Kontakten til folk fra de europæiske lande, der igennem 1600- og 1700-tallet oprettede slaveforter i Vestafrika, var og blev betydelig. Fremme i 1861 beskrev den portugisiske rejsende Francisco Travassos Valdez et besøg i Dahomey. Han karakteriserede befolkningen her som "generelt intelligente" og kundskabssøgende. "De lære på en eller anden måde at tale, læse og skrive forskellige sprog, især portugisisk, som de er velbevandrede i; nogle af dem kan tale portugisisk, hollandsk, dansk, engelsk og selv fransk flydende", skrev Valdez i sin rejseskildring.

Kapløbet om Afrika

På dette tidspunkt havde de europæiske lande opgivet slavehandlen i Afrika. I stedet var kapløbet om kolonier og indflydelse på kontinentet i fuld gang. Under påskud af at ville komme resterne af den menneskehandel, de selv havde startet, til livs, åd de europæiske lande sig mere og mere ind på Afrika.

Om kap med hinanden oprettede europæerne såkaldte protektorater rundt om på kontinentet – angiveligt for at beskytte lokalbefolkningerne mod afrikanske kongers fortsatte brug af slaveri.

I virkeligheden var det det afrikanske kolonikapløb, der for alvor var sat ind. Mellem 1875 og 1912 opdelte de syv rivaliserende nationer Belgien, Frankrig, Italien, Portugal, Spanien, Storbritannien og Tyskland hele Afrika i 30 nye kolonier og protektorater, der tilsammen betød, at 110 millioner afrikanere blev underlagt en systematisk undertrykkelse spændende fra tvangsarbejde og brutalitet til hvad der i nogle tilfælde kunne karakteriseres som folkedrab.

Mens Frankrig sendte militære forstærkninger til havnebyen Cotonou, beordrede kong Béhanzin en mobilisering af sin hær. Et fransk gidsel i Abomey, som så den kongelige hær, blev slået af dens "grandeur" og skønnede, at den bestod af 20.000 soldater, 4000 af dem amazoner

Frankrig havde oprettet protektorater i kystområderne Cotonou og Porto Novo – begge var områder, som Dahomeys konge mente lå indenfor sin interessesfære. I december 1889 ankom en fransk mission til Abomey for at kræve, at kong Glele gav

fuldstændig afkald på Cotonou. Missionens ankomst faldt sammen med en konference i Bruxelles, hvor de europæiske kolonimagter havde sat sig sammen for at takle de uenigheder, der ikke var blevet løst under konferencen i Berlin fire år tidligere om en opdeling af Afrika.

Kong Glele havde set skriften på væggen. To dage efter at den franske mission havde forladt Abomey, begik han selvmord med gift for ikke at blive vidne til, at hans rige gik til grunde.

Med kong Gleles død overtog hans søn Béhanzin tronen i Abomey endnu uden at vide, at han skulle blive Dahomeys sidste enevældige konge.

Magtovertagelsen udløste den sidste store ritus, der samtidig skulle give franskmændene en passende begrundelse for at kaste sig ud i det endelige opgør med det opsætsige, afrikanske kongerige. Aviserne i Frankrig var snart fulde af beretninger om, hvordan kong Béhanzin havde foranstaltet henrettelserne af flere hundrede mennesker. Ikke kun kriminelle og slaver blev dræbt men også medlemmer af hans hofstab og mange af den afdøde konges hustruer, nogle af hvilke frivilligt gik i døden ved at tage gift.

Øjenvidneberetninger kunne fortælle om, hvordan kongens livgarde, amazonerne, tog aktivt del i halshugningen af ofre for bagefter at slikke blodet af deres sværd.

Mens Frankrig sendte militære forstærkninger til havnebyen Cotonou, beordrede kong Béhanzin en mobilisering af sin hær. Et fransk gidsel i Abomey, som så den kongelige hær, blev slået af dens "grandeur" og skønnede, at den bestod af 20.000 soldater, 4000 af dem amazoner. "Unge eller gamle, grimme eller smukke, var de storslåede at skue. Lige så muskuløse som de mandlige soldater var, lige så disciplinerede og korrekte var deres attitude", skrev han.

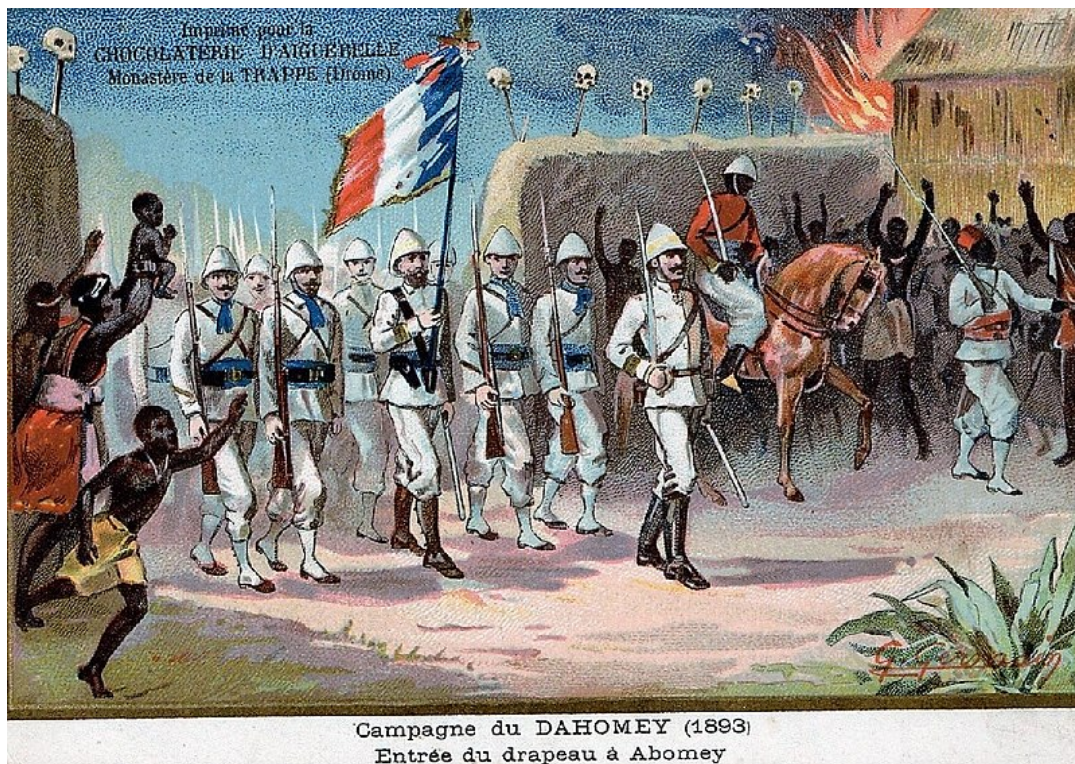
I begyndelsen af marts 1890 angreb en styrke på flere tusinder Dahomey-krigere Cotonou og måneden efter Atchoupa. Ved begge slag stormede krigerne de franske stillinger og blev dræbt i hundredvis af de våbenmæssigt overlegne modstandere. Franske øjenvidner berettede siden, at de mest frygtindgydende og beslutsomme blandt angriberne var amazonekvinderne, der kæmpede indædt, til de for det meste faldt for franskmændenes bajonetter.

Det er sandsynligt, at i alt 2000 af kong Béhanzins krigere mistede livet under kampene, mens det franske tabstal blev opgjort til 43.

Trods nederlagene i Cotonou og Atchoupa var dahomeyanernes kampmoral ikke knækket. Béhanzins hær trak sig i stedet væk fra kysten, angreb 10 landsbyer beboet af Egba-folket og tog omkring 1000 mennesker til fange. I de kommende måneder blev disse nyfangne slaver solgt til en række af de europæiske magter, der netop havde været samlet i Bruxelles for bl.a. at blive enige om, hvordan man kom den fortsatte slavehandel til livs.

Mens kong Béhanzin indkasserede over 1000 rifler, 3000 musketter, seks Krupp-kanoner komplet med kanongranater, en række maskingeværer og 100.000 patroner, blev fem skibsladninger slaver sejlet på tyske skibe til kolonier i Afrika ejet af Belgien, Portugal og Tyskland.

I Europa blev tidens militære ekspeditioner og erobringer i Afrika gang på gang legitimeret med ønsket om at standse slavehandelen og introducere afrikanerne for civilisationen. Også i Frankrig. Mens man her ventede på det endelige opgør med kong Béhanzin i Dahomey, bugnede de illustrerede tidsskrifter med beskrivelser af menneskeofringer, afhuggede hoveder på spidde, fetichdyrkelse, vilde amazoner og andet, der kunne pirre læsernes interesse for de bloddryppende kongeriger i Vestafrika.

Fransk krigspropaganda. Postkort viser franskmændenes indmarch i Abomey

Det var derfor ikke noget tilfælde, at den foretagsomme showmand John Hood i foråret 1891 dukkede op i Paris med en hel trup af krigere fra Dahomey. Angiveligt var det Béhanzin, der personligt havde givet Hood tilladelse til at tage gruppen med til den franske hovedstad. Så vidt i hvert fald Le Petit Journal, et af de illustrerede franske tidsskrifter, der var længst fremme i skoene, hvad krigspropagandaen angik. Hoods trup bestod af i alt 40 sorte. Igen ifølge Le Petit Journal stammede 14 af kvinderne og seks af mændene fra Abomey, de 10 øvrige kvinder og fem af mændene fra Yoruba. Dertil kom to fetichpræster, to musikere og en enkelt medrejsende kok.

De eksotisk klædte afrikanere levede helt op til europæernes forestillinger om krigere fra det mørke kontinent. De 24 unge, lændeklædte amazonekvinder var alle sammen iført læderoverdele kunstfærdigt besat med de små porcelænssnegle, som i generationer havde været gangbar mønt i Dahomey, hvor 32.000 af sneglene bragt

til landet fra Det Indiske Ocean af europæiske handelsmænd i værdi svarede til en unse guld.

Hver amazone bar en af de lange, europæiske musketter, der i Vestafrika var kendt som "Long Danes". På knæene havde de små læderbånd med bjælder. De 10 mandlige krigere var også alle bevæbnede med musketter, og bar, ligesom trommeslagerne, der skulle akkompagnere amazonerne i deres krigeriske danse og militærekserciser, og fetichpræsterne høje, fjerprydede hovedbeklædninger.

Den store europaturné

Fra Paris fortsatte Hoods trup videre ud i Europa. I november 1892 optrådte den i München. Her døde den 19-årige amazonkvinde Kuhlá på et lokalt hospital. I januar 1893 var den nået til Prag. Her døde endnu en ung amazonkvinde – af uoplyste grunde – og blev begravet på en lokal kirkegård af de øvrige trupmedlemmer.

Da "oberst Guma" og hendes amazone-kolleger nåede til København i julen 1897, var interessen omkring dem fortsat overvældende. Vinteren igennem strømmede københavnernes til Cirkussalen og siden Cirkus-Variétéen for at se den sorte kong Béhanzins Livgarde

I sommeren 1896 kunne man finde truppen på en koloniudstilling i Berlin. I alt "42 vilde kvindemennesker fra Dahomey" var nu indlemmet i "das Amazonen-Corps", der ifølge plakaterne var anført af "Oberkriegerin "Gumma". Krigerkvinderne gjorde fortsat stort indtryk på europæerne. Blandt dem, der overværede amazonerne opføre nationale krigsdanse på den gigantiske Berliner Gewerbe-Ausstellung, var den kendte, norske komponist Johan Halvorsen. "De havde alle været med i den siste krig mod franskmændene", forsikrede han i et brev hjem til hustruen Annie i Bergen. "Frygtelige kvinfolk", tilføjede han.

Da "oberst Guma" og hendes amazone-kolleger – nu blot 23 kvinder i alt – nåede til København i julen 1897, var interessen omkring dem fortsat overvældende. Vinteren igennem strømmede københavnernes til Cirkussalen og siden Cirkus-Variétéen for at se den sorte kong Béhanzins Livgarde. Forestillingen begyndte hver aften med, at oberst Gamma trådte frem og med kommandoen "Natar!" fik sine unge amazoner til at præsentere geværer.

Derefter fulgte under stor præcision en række krigeriske øvelser, hvor amazonerne med lige stor sikkerhed håndterede deres musketter, sabler og bajonetter. "De store,

kraftigt byggede Kvinder imponerede ved deres Færdighed i at bruge de forskellige Vaaben”, skrev Social-Demokraten.

Dahomey-truppen giver opvisning i London

Det var showbusiness. Publikum skulle have noget for pengene. Have bekræftet deres fordomme. Så for at minde københavnerne om, at civilisationen ligesom ikke helt havde fået greb om kvinderne, og at amazonerne i en ikke så fjern fortid deltog i de rituelle henrettelser i Dahomey, bød programmet også på en ”Sværddans under Ofringen”.

Absolut smukke og interessante

Når kvinderne var blevet trætte, tog de mandlige krigere over og viste ”en overordentligt Færdighed i at slaa Saltomortaler og Krigsdanse”. Hele det drabelige skue sluttede af med et slag på scenen mellem de kvindelige amazoner og de mandlige krigere. Under ”vilde Hyl og Krigssange” gik dahomeyanerne løs på hinanden ”under Kommando af kvindelige Anførere”.

Som Helhed, mente National-Tidende, gjorde truppen ”ikke det forpinte, underkuede Indtryk, som europæiske Slavefogder ellers ofte paatrykke de farvede Indfødte, de lokke bort fra deres Hjemstavn for at forevise dem for Europæerne”

Dahomeyanertruppen var ”absolut den smukkeste og interessanteste af samtlige de Trupper af denne Art”, der hidtil havde gæstet København, mente National-Tidende. Som Helhed, mente avisen, gjorde truppen ”ikke det forpinte, underkuede Indtryk, som europæiske Slavefogder ellers ofte paatrykke de farvede Indfødte, de lokke bort fra deres Hjemstavn for at forevise dem for Europæerne”.

Dahomeys amazoner takkede af i København den 17. februar 1898. For at drage videre til blandt andet England og Rusland. Det glæder mig at se, at de er tilbage. Denne gang som den kvindelige krigerenhed Dora Milaje i blockbuster-filmen Black Panther.

Wakanda forever!

Foto: Pressefotos fra Black Panther; historikeren Jeffrey Green; fotos fra skribentens eget arkiv.

Kategorier

[Afrika](#)[DK](#)[Featured](#)[Kultur og Medier](#)[USA](#)

Tags: [amazoner](#), [Black Panther](#), [Dahomey](#), [kolomihistorie](#), [Philip Sampson](#), [slaveri](#), [sort historie](#), [Wakanda](#)

